

ni, pozneje pa, ko so uvideli, da gre za dobro izvedeno organizacijo, so se udali in kupili skoro vso živino, ker se boje, da se bodo cene še bolj dvignile. Živina iz Varaždina je šla v Avstrijo, Grčijo in v Španijo. Če gre na Hrvaškem, zakaj bi ne šlo v Sloveniji!

Haloze dobijo telefonsko zvezo. Letos še dobijo telefonsko zvezo haloški kraji: Št. Vid pri Ptuj, Podlehnik, Leskovec in Sv. Barbara.

Neznanega utopljenca je naplavila Drava pri Sv. Marku pod Ptujem. Neznanec je star kakih 35 let in je bil oblečen v sivkasto obleko. Truplo je bilo 2—3 dni v vodi.

Elektrika iz Velenja že daje luč Celjanom. Z velenjsko električno silo je Celje zadovoljno, ker je cenejša od falske.

Gasilska župa celjskega sreza je imela v Celju redno letno skupščino. V celjskem in konjiškem srezu je 55 čet, ki so podrejene župi. Vpisanih je 1445 izvršujočih, 689 podpornih, 61 rezervnih in 70 častnih članov. Čete so nastopile lansko leto pri 50 požarih in so rešili gasilci nad pet milijonov dinarjev narodnega premoženja.

Zvišanje potniške prevoznine na naših železnicah se nam obeta s 1. aprilom. Zvišanje bo znašalo 10—14%.

Toča je pobelila Ljubljano 20. februarja ob 17. uri popoldne.

Eden glavnih krivcev marsejskega napada na našega kralja Aleksandra I., bivši podpolkovnik Ivan Perčević, ki je bil v Aixu na južnem Francoskem v odsotnosti obsojen na smrt, se je preselil iz Dunaja v Italijo. Perčević posedla madžarsko državljanstvo.

Žalostna dejstva. Piše kmet izpod Pohorja. Kako se danes kmetu godi, je menda splošno znano. A kako se godi nam hribovskim kmetom, pa ve malokdo. Živina ne stane nič. Les moramo dajati, samo da zaslužimo za sol in za vžigalce. Petroleja in obleke si ne moremo več kupiti. Zita nam priraste navadno toliko, da se čez zimo za silo preživi družina. Pride poletje, s tem je tudi treba hrano kupiti za družino in za delavce. Pride davek, ki se ne zmanjša, a do-

hodki so vedno manjši. To so žalostna dejstva. Z obupom gledamo prihodnosti v oči. Odpomoč nujno potrebna.

Licitacija gramoza. Sreski cestni odbor Maribor razpisuje dražbo gramoza, ki je potreben za vzdrževanje banovinskih cest v okraju, s skrajšanim rokom 15 dni. Vršil se javna ustna licitacija za napravo, dobavo in vožnjo 17.613 kub. metrov gramoza v skupnem znesku Din 1.269.030 za 337.938 km banovinskih cest, 2.426 km železniških dovoznih cest in 54.217 km subvencioniranih cest v območju sreskega cestnega odbora Maribor za proračunsko leto 1936-1937. Licitacija se bo vršila za vsak cestni odsek posebej z zmanjševanjem enotne izklicne cene za 1 kub m in sicer: 1. V torek dne 10. marca 1936, ob 9. uri dopoldne, v sejni dvorani sreskega cestnega odbora v Mariboru, Koroška cesta 26 II, za vse cestne odseke v sodnem okraju Maribor. 2. V sredo dne 11. marca t. l., ob 9. uri dopoldne, v občinski posvetovalnici v Slov. Bistrici za vse cestne odseke v sodnem okraju Slov. Bistrica. 3. V četrtek dne 12. marca t. l., ob 10. uri dopoldne, v dvorani Narodnega doma v Sv. Lenartu v Slov. goricah za vse cestne odseke v sodnem okraju Sv. Lenart v Slov. goricah.

Enodnevni tečaj o rezl v vinogradu se zaradi velikega zanimanja vinogradnikov ponovi v ponedeljek dne 2. marca t. l. na banovinski Vinarski in sadjarski šoli v Mariboru. Pouk je teoretičen in praktičen ter traja od 8. do 12. in od 14. do 18. ure.

Dr. M. U. Maksim Sevšek odvarja privatno prakso v št. Ilju v Slov. goricah s 1. marcem 1936 v Občinskem domu.

Nesreče.

Pri padcu s kolesa si je prebil v Mariboru lobanjo upokojeni poštar Belšak. V nezavestnem stanju so ga prepeljali v bolnico, kjer je podlegel poškodbi.

Huda nesreča voznika. 18 letni voznik in hlapec Adolf Hovekar iz Počehove pri Mariboru je obležal z nalomljeno hrbtnico in zlomljeno levo nogo pod vozom, na katerem je bil poln sod gnojnice.

Z avtomobilom polomil železniške zatvornice. Dne 21. februarja je pribrzel iz smeri Ptuj proti Mariboru osebni avto.

Na prelazu ptujske ceste preko železniškega tira pred Mariborom šofer ni opazil, da so spuščene zatvornice. Avto je prelomil s polno brzino zatvornice. Ko je bilo vozilo na drugi strani, je švignil mimo brzovlak in za las je ušel šofer smrti.

Zgorelo je gospodarsko poslopje z vsemi poljskimi pridelki posestniku Jožefu Golobu v Vurbergu. Ogenj je izbruhnil krog devete ure zvečer, ko so ljudje že spali.

Huda nesreča neprevidne kuharice. V Št. Vidu pri Ptuj je pripravljala župnikova kuharica Katarina Vidovič večerjo. Ker ji ni hotelo goreti, je vzela trilitersko kanglo in polila petrolej po ognju. Plamen je zajel posodo za petrolej in nastala je tako huda eksplozija, da je popokalo več šip in kuharica je bila naenkrat v plamenih. Vsa preplašena je zbežala na cesto, kjer so sosedi na njej udušili ogenj. Reva je dobila po celem telesu tako hude opekline, da so jo prepeljali v ptujsko bolnico v brezupnem stanju.

Vse prste na desni roki je zmečkala sla moreznica posestniku Jakobu Štoru s Tremerja pri Celju.

Prvo potopisno poročilo o neguševem cesarstvu v Abesiniji so odkrili v angleškem muzeju v Londonu in je iz leta 1521. Knjižica je tiskana omenjenega leta v portugalski prestolici v Lisabonu. Ta opis je bil povsem neznan in šele pred tedni so zadeli nanj v neki londonski prodaji starin.

Portugaleci so pristali leta 1520 s 24 ladjami na vožnji iz Indije pod admiralom Diegom Lopez v Masavi ob Rdečem morju, ki je tudi danes glavno pristaniško oporišče za italijanski vojni pohod proti Abesincem. Tako je čitati v potopisu iz l. 1521.

Abesinski domačini so bili po omenjenem potopisu začuden, ko so videli na obali povsem

Očetov greh.

»Zaradi tistih dinarjev to ni,« je odgovoril z muko; »toda veseli me ne več. Mar bom za parado ljudem, ki me obirajo in osirajo?«

»Osel, bik! Kdo pa je kriv vsemu? Kdo jim že pol leta sili na jezike? Ti, ti, ti! Jezik sem si že obrusil zate, ko sem te branil; pa vse nič ne pomaga. Smejijo se mi in še za norca me imajo. Pol svoje bajte bi dal, da bi te napravil takšnega, kakršen si bil.«

»Stric, Bog vam povrni!« se je Tevž bridko nasmehnil; »kar najte, da grem svojo pot, morda boste kdaj še veseli!«

S temi besedami se je poslovil in odšel z dolgimi koraki. Mojster Krištof je zavpil za njim:

»Kaj pa de Zvonikova na vse to, he? Ali ti za Marto tudi ni več mar?«

Da, Marta... Pozimi je bil Tevž večkrat pri Zvoniku, toda vedno tako, da je bila družina skupaj in da z Marto samo ni mogel govoriti. Večkrat sta se tudi srečala kje, ali nikoli na samem. Zlato verižico, Tevževo darilo, je imela prvič na velikonočno nedeljo; tedaj je bil tako vesel, da je svoje skrbi napol pozabil. Več ko kdajkoli je mislil zdaj na Marto; toda bolj ko je razprejal misli nanjo, bolj so

8 postale žalostne. Ni ji mogel razodeti svoje skrivnosti. Ali je s tem ni goljufal? Ali bi ga vzela, če bi izvedela resnico? Ali jo je smel držati za besedo? Mar ni bil dolžan, odreči se ji? — Ne — ne — nikoli! Ako se nji odpove, je vse izgubljeno, ves svet je mrtev zanj, vsa sreča razdejana in pokopana. — Delal bo in garal; potem mu bo menda vendar še ostalo toliko, da jo bo mogel na kaj vzeti. Krivico mora poravnati, do zadnje pare mora dolg poplačati. Sreča in pridne roke pa bodo tudi njemu pomagale. Samo časa, časa je treba! — Tako se je skušal potolažiti. Toda negotovost, ki ga je strašila, ga je silila, da se je jel dekleta izogibati in tudi na dom ji ni več šel.

Tako je prišel Rešnjega Telesa dan. Z vso slovesnostjo se je vršilo sveto opravilo. Tudi strelci so nastopili in še več jih je bilo kakor lani — ko da bi hoteli Dvorniku dokazati, da ga ni treba. Toda Tevževe rezke in odsekane komande le ni bilo; zato so korakali navzkriž in pri salvi so streljali, kakor bi bil orehe sul. Mojster Krištof se je od smeha zvijal in tudi drugi so se rezali.

Po opravilu je ostal Tevž, kakor vsako nedeljo in praznik, še dobre četrte ure v cerkvi, najsi so ga tudi zaradi tega razvpili zlobni jeziki za farizeja. Tedaj je prišla Zvonikova mimo, vsa lepa in dekliska, in ga je postala tako čudno, da ni vedel, ali

Smrt posledica padca. Posestnik Alojzij Kamenik s Pake pri Vitanju je padel tako nesrečno navzdol po bregu, da so se mu zmešala čreva in je podlegel posledici padca v celjski bolnici.

Huda nesreča upokojenega železničarja. Na 75 letnega upokojenega železničarja Ferdinanda Uraniča z Vrbovega pri St. Jurju ob j. ž. se je zrušil sklad drv. Starček je dobil pretres možganov in zlomila so mu polena levo roko.

Hrbtenico si je malomil pri padcu z gospodarskega poslopja 60 letni pri posestniku Jurju Lesjaku v Slivnici pri Celju zaposleni dninar Jakob Jevšnik.

O hudem potresu poročajo iz Japonske. Potresni sunki so trajali 21. februarja nad 9 sekund in so zajeli ozemlje med Kiotom in Osačo. Potres je zahteval več človeških žrtev, mnogo hiš je porušenih in vsled potresa nastali požari so uničevali poslopja in imetje prestrašenega prebivalstva po raznih mestih in krajih.

Obžalovanja vredni slučaji.

Ukradena zlata ura. Nekaj jurjev vredno zlato uro je odnesel neznanec iz zaklenjene sobe v Mariboru na Ruški cesti mešarju Jožefu Cafu.

10 kg saharina je zaplenila finančna kontrola kurjaču na tovornem vlaku v Mariboru. Saharin je bil namenjen za Ljubljano.

Vlomljeno je bilo od neznanca v konfekcijsko skladišče tvrde Pregrad na Aleksandrovi cesti v Mariboru. Vlomilec je odnesel obleke za 5000 Din.

Nedolžna žrtev podivjanosti. V Zabovčih pri Sv. Marku niže Ptuja je prišlo do pretepa. V bližini pretepačev se je nahajal slučajno 25 letni Franc Cvetko iz Zabovcev. Neki nasilnež mu je iz podivjanosti z nožem tako razparal trebuh, da so mu izstopila čreva in so ga prepeljali v najbolj resnem stanju v bolnico v Ptuj.

Napaden in hudo pretepen je bil na cesti v noči Simon Mesarec, posestnikov sin iz Sesterž. Z ročicami hudo poškodovanega so spravili v ptujsko bolnico.

proizvodimo i sve druge gospodarske strojeve, naročito

SIJAČICE

za kukuruz i žito.

OSJEČKA LJEVAONICA ŽELJEZA I TVORNICA STROJEVA d.d. OSIJEK.

Premetenega sleparja so aretirali v Celju. V Celje se je priklatil iz Karlovca 42-letni brezposelni čevljar Dragotin. Hodil je od trgovine do trgovine in od krčme do krčme in ogoljufal 11 podjetij na tale način: Naročil si je blago ali jed ter pijačo. Plačal je z novcem po 20 Din ali z bankovcem po 100 Din. Premeteno je izmaknil večji denar in ugovarjal, da je dobil nazaj samo 25 par mesto 10 Din. Policija je izročila sleparja v zapore celjskega sodišča.

Sirovost voznika. Na cesti med St. Jurjem ob južni žel. in Štorami je pijan voznik povozil 54letnega krošnjarja Martina Domajniča. Povoženemu je zlomilo kolo voza levo nogo.

Z gostije eden v bolnico, drugi v zapor. V Orešju pri Homcu ob Solti je prišlo do prepira med 37letnim Rudolfom Kralj, delavcem v steklarni v Straži pri Rogatcu, in posestnikovim sinom Miklavšičem iz Orešja. Iz prepira se je razvil dejanski spopad, v katerem je zabodel Miklavšič petkrat Kralja in mu celo ranil ledvice. Težko poškodovanega so prepeljali v bolnico v Celje.

Z ročico je zdobil neznanec lobanjo Jakobu Slatinšku v Ponikvi ob j. ž. Težko poškodovanega so spravili v celjsko bolnico.

Spopad z eksekutorjem. Eksekutor sodišča v Gornjemgradu je prišel k posestni-

ku Francu Žagarju v Čreti pri Rečici ob Savinji, da mu zarubi živino. Domači hlapec Ivan Vedečnik je hotel preprečiti ru-bež. Sodni izterjevalec je potegnil samokres in je oddal na nasilnega hlapca dva strela. Eden je zadel Vedečnika v vrat, a drugi v prsa. Ranjenega so prepeljali v resnem stanju v celjsko bolnico.

Pobegli kaznjene zopet prijet. Na 2 in pol leta zapora je bil obsojen radi tiho-tapstva in trgovanja s kokainom 27letni Rudolf Torkar, bivši trgovski zastopnik, pristojen v Ljubljano. V zaporih ljubljanskega sodišča je z odsedel 20 mesecev in 5 dni, nato je pobegnil 5. avgusta lani. Skrival se je pred roko pravice po raznih krajih, nakar se je zatekel v hribe pri Škofji Loki in je služil pri nekem kmetu 34 dni za hlapca. Kmalu je uvidel, da so mu tla tamkaj prevroča, pa je krenil v gore pri Polhovem gradu. Vsega prezeblega in sestradanega so prijeli te dni v neki šuni v Puštalu orožniki in so ga izročili v škofjeloške zapore.

Reček slučaj — ženska samostojna vlomilka. V Ljubljani v Bohoričevi ulici so zasačili žensko ravno, ko je hotela vlomiti in odnesti v nahrbtniku, do česar bi prišla. Gre za 24letno bivšo služkinjo Alojzijo Soršan. Našli so pri prijeti celo vlomilsko orodje in ugotovili, da ima veliko na vesti in je vlomila že na raznih mestih. Pri vlomih je odnašala vse, kar ji je prišlo pod roko. Na policiji je priznala samo to, kar so ji lahko dokazali z ukradenimi in pri njej najdenimi predmeti.

Izpred sodišča.

Za 300 l ukradenega vina — 2 leti ječe. Mali kazenski senat v Mariboru je obsodil 19. febr. 25 letnega viničarskega sina Vin-ka Kačiča na 2 leti ječe, ker je lansko jesen vlomil v klet Martina Meška v Trgo-višču in ukradel 300 l vina.

Obsojeni pijani nasilneži. Dne 18. t. m. so dajali pred celjskim sodiščem odgovor trije fantje iz občine Bizeljko: 29letni Ivan Premelč, posestniški sin, 24letni An-

je sočutje ali očitjanje v njenih očeh. Toda okoli vratu se je bleščala njegova verižica in to ga, je navdalo z upanjem in s srečo.

Nekaj dni potem je poklical stari Zvonik Marta v kamrico, da sta bila sama. Dolgo ni črnil besede, česal si je košato brado, iznenada pa je vprašal:

»Marta, kako je z Dvornikom?«

»Kakor lani,« je zajecala hči in zardela. »Ča-kava, da vam bo prav.«

»Ali si zadnje čase kdaj govorila z njim?«

»Ne več od velike noči, in tudi tedaj le nekaj besed mimogrede.«

»Le povej, Marta! Povedala si mu pravi vzrok, zakaj sem si izgovoril dve leti, kajne?«

»Niti z besedico ne, oče — verjemite mi!«

»Kaj je potem tega človeka prijelo?«

»Oče, mislila sem, da je morda vam kdaj pred kom ušla kaka beseda zaradi njegove zapravljenosti. In Tevž jo je izvedel in si jo je tako k srcu vzel.«

»Nikoli nisem kaj takega črnil, to vem gotovo. Ne govorim mnogo in kaj odveč tudi ne.«

»Morda je Tevž sam čutil... Meni se pač tako zdi, da je zaradi nas postal tak, kakršen je.«

Zamišljeno se je pogladil stari zdaj s to, zdaj z drugo roko po čelu. Potem je dejal:

»Ne vem, kam bi tega človeka dejal. Po volji mi je in ni mi po volji.«

»Tevž je značajan, oče, to lahko verjamete.«

»Hm, hm. To isto pravijo gospod kaplan. Včeraj so prišli za méno in mi napravili celo pridigo. Pravijo, da nič drugega ni narobe, kakor da je tako sam. Če bi dobil pridno in pametno ženo, bi bilo vse prav.«

Marta je znovič zardela in molčala.

»Iznebiti se le ne morem svojih misli,« je rekel stari počasi. »Če je človek danes tak, jutri drugačen, ni prava z njim. Lakomnost je huda reč; včasih pride pozno, pa tem huje.«

»Tevž ni lakomen — nikakor ne, oče.«

»Vsa fara ve tako povedati.«

»Ker se jim ne pusti tako kakor oče. Meni za-upa, jaz ga bom že spravila na pravo pot.«

»Ti — ti si še premalo izkušena in ne poznaš sveta. — Ako prime koga strast po denarju, ga nič na svetu ne spravi na pravo pot, najmanj še žena. Po poroki se taka reč še pohujša. — Marta, smilila bi se mi, če bi bila nesrečna.«

»Srečna bom, oče, gotovo bom srečna.«

Nekaj časa je pomolčal, potem je vprašal:

»Torej: ti ga ne pustiš?«

»Ne, ne!« je rekla odločno; »ali vzamem Tevža, ali pa nobenega.«

tuje ljudi. Zbežali so pred neznanec in so se zatekli pod pokroviteljstvo abesinskega poveljnika v Arkriko, ki je Masavisečna luka. Portugalci pa so nekaj beguncev ujeli in ti so se čudili, da so oni, ki so jih zagrabil tudi kristjani. Poročilo iz leta 1521 pravi, da so zajeti Abesinci vpili iz polnih grl: »Kristjani, Kristjani, Jezus Kristus, sin sv. Marije!«

Pri pogledu na v letu 1521 izkrcane Portugalce je steklo nekaj domačinov k svojemu rasu ali poglavarju in so mu povedali, da so v Masavi pristali povsem tuji ljudje. Ras je sedel na mulo, oblekel bela oblačila in se je odpravil na pot, da pozdravi tuje obiskovalce.